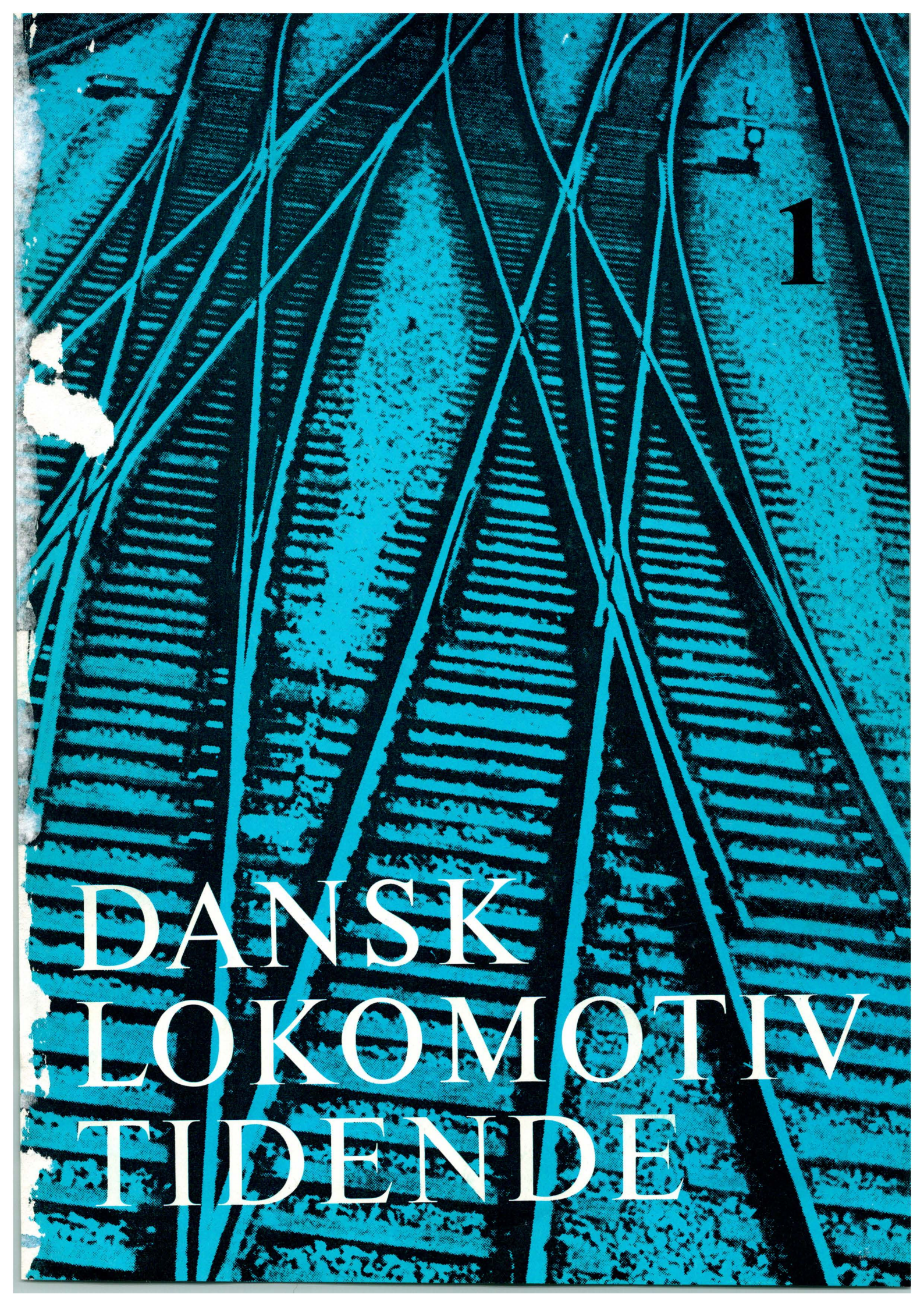

1

DANSK LOKOMOTIV TIDENDE

DANSK LOKOMOTIV TIDENDE

10. JANUAR 1972 — 72. ÅRGANG

1

Indhold:

Kan uansøgt forflyttelse undgås? ..	2
Mange spørgsmål belyst. LO i EF	3
Samtale med statsminister Krag ..	5
Godt skuldret, Albert!	9
Verdensomspændende aktionsplan ..	10
Jernbanemændenes plejehjem ..	13
Selvangivesen	15
Fra medlemskredsen — Jeg en MH — Forsildekomst	17
Personalia	18
Et usædvanligt danske eventyr i Japan	20

Redaktører:

E. Greve Petersen
(ansvarshavende)
K. B. Knudsen.

Redaktion og ekspedition:
Hellerupvej 44, Hellerup.
Telefon Hell. (01 43) 7269.
Kontortid 9-16.
Lørdag lukket.

Frederiksberg Bogtrykkeri
Howitzvej 49.

Kan uansøgt forflyttelse undgås?

Under strukturrationaliseringens fortsatte iværksættelse i 1972 må formentlig flere driftsdepoter imødesee skæbnetimen, hvor beslutning træffes om endelig nedlæggelse. På dette, som en række andre områder, finder tilpasning sted til udviklingen. Ved planlægning af strukturrationaliseringen opstilledes imidlertid en målsætning, men ikke anderledes end, at denne kan justeres efter forholdene. Og det er jo hensigtsmæssigt nok. Ledelsen ønsker relativt hurtige resultater af sin planlægning og målsætning. Det betyder imidlertid, at medarbejderne vante forestilling om DSB som arbejdsplads får et grundskud. Det kræver en næsten uoverkommelig omstilling, at se sin veletablerede tilværelse skride under sig, når situationen tegner tvangsforflyttelsens dystre skygge over familie og hjem. Nogen kategori har ikke undgået denne problematik, og personaleorganisationerne har mere eller mindre måttet acceptere ledelsens krav om ændringer i i personalestyrkens placering. Personaleprognoser er udarbejdet til argumentation for overtallighed et steds, som til gengæld med mangel andetsteds kan anvendes der. Noget lokomotivpersonale er allerede tvangsforflyttet, dels inden for sin landsdel og dels fra en landsdel til en anden. Det har man overvejelse om at følge op med nye forflyttelser. Ved en drøftelse i det gamle år har statsbanerne angivet nogle tal, som vi skal undlade at nævne her, fordi vi mener, de kan undergå ændringer på baggrund af indhentet materiale. Den af DSB udarbejdede prognose tager ganske vist højde for en række forhold, som først får virkning ud i fremtiden, men foreningen mener til gengæld, at prognosen stort set bygger på normal anvendelse af personalet. Der bør også tages hensyn til, bl. a. forhold som megen reservekørsel ved store depoter udover den procent, man arbejder med i prognosen, og afvikling af UA-tid. Vil undersøgelsen føre til underbygning af vor opfattelse, indser vi ikke den store betydning i omfattende personalerokeringer. Efter den gældende prognose skulle der yderligere i løbet af 1974 blive brug for nyrekruttering. Det skal nok vise sig, at det antal, som overvejes forflyttet, er sat en del for højt, hvorfor man i overgangsperioden på ca. 1 ½ år kunne afhjælpe situationen med udstationering. Der er i virkeligheden et så lille beløb på højkant, at det gør det urimeligt at fare hårdt frem med uansøgte forflyttelser mellem landsdele. Der står meget på spil, for de som eventuelt rammes.

Mange spørgsmål belyst

LO's forretningsudvalg på studietur i EF

Som et væsentligt led i fagbevægelsens informationsvirksomhed om Fællesmarkedsproblemerne, inden en dansk folkeafstemning om dette vigtige spørgsmål, var hele LO's forretningsudvalg (en delegation på 27 medlemmer) i begyndelsen af december på en 4-dages studierejse til Bruxelles, for på »åstedet« at få alle relevante informationer om EF's udvikling og om fagbevægelsens stilling i Fællesmarkedet. Ved mange og langvarige møder med EF-repræsentanter, den danske Fællesmarkedskommission og europæiske faglige ledere, blev mange spørgsmål belyst – og en række af disse afklaret på en positiv måde.

Blandt de spørgsmål, der har givet anledning til betænkeligheder i dansk fagbevægelse – og befolkningen i det hele taget, ved dansk indtræden i Fællesmarkedet, er frygten for de overnationale institutioners magt samt usikkerhed overfor om det nordiske samarbejde kan fortsættes – og udbygges og bl. a. det frie, nordiske arbejdsmarked opretholdes.

Efter den fire timer lange drøftelse, som LO's forretningsudvalg havde med ambassadør Finn Gundelach, den danske mission i Bruxelles, må det kunne konstateres, at begge disse problemer blev manet kraftigt i jorden, i ambassadørens redegørelse – og svar på en række spørgsmål fra de faglige ledere. – Der er intet i Rom-traktaten, der forhindrer det nordiske samarbejde, herunder det frie, nordiske arbejdsmarked og den fælles lovgivning på en række områder. Spørgsmålet har været grundigt gennemgået af eksperter fra både EF – og de nordiske lande, og det er klart fastslået at dette samarbejde kan fortsættes – og udbygges, understregede ambassadør Gundelach. Eller sagt på en anden måde: fordi man bliver med-

lem af en skakklub (Fællesmarkedet), spørger man ikke klubben, om man også må spille håndbold (nordisk samarbejde)!

– Frygten for de overnationale institutioners dominans er stærkt overdrevet. Det er de ansvarlige ministre fra de enkelte lande, der bestemmer EF's udvikling, og det har jo vist de forløbne år, at det politiske samarbejde, som »fædrene« til Fællesmarkedet gik ind for, ikke har kunnet realiseres, fortsatte Gundelach. EF har udviklet sig til en toldunion med fælles landbrugspolitik og et vist begrænset samarbejde på en række andre områder, ligesom de senere års udvikling har ført til ønsket om et forøget handelspolitisk – og valutarisk samarbejde i Fællesmarkedet, for ikke at sætte de opnåede økonomiske resultater over styr. Men man er ikke enige om så vidtgående foranstaltninger vedr. en økonomisk union, at der er tale om en udvikling mod et politisk samarbejde.

– Wernerplanen, udarbejdet af eksperter og med mere vidtgående målsætninger, kunne ikke accepteres af ministerrådet, og denne plan er nu »død«, fastslog ambassadøren. I stedet er der opstillet en målsætning for de nærmeste år, og man overlader til det udvidede Fællesmarked at fastlægge den kommende EF-politik. Senere har forskellig valutapolitik i EF-lande skabt yderligere krise for samarbejdet, og vejen frem til blot et rimeligt samarbejde i EF om disse forhold er betydelig vanskelig at realisere. Ideen med en europæisk federation er således en illusion i en blot nogenlunde overskuelig fremtid.

Medarbejderindflydelse

Blandt de mange detaljer om Fællesmarkedets virke som Gundelach omtalte, var planerne om en

mere ensartet aktieselskabslovgivning i EF-landene, som først og fremmest har en praktisk betydning for de europæiske selskaber, og det må bemærkes, at lovforslagene indeholder mere vidtgående forslag om øget medarbejderindflydelse på virksomhedernes drift, end der endnu er gennemført i noget enkelt land. Også denne lovgivning vil først blive vedtaget i et udvidet EF, og Socialdemokratierne i Fællesmarkedet har støttet dette, for at afvente den stærkere socialdemokratiske indflydelse i ansøgerlandene.

Gundelach oplyste, at samhandlen inden for EF er steget væsentligt, således med 260 pct. fra 1960-69, og har været en væsentlig årsag til den kraftige økonomiske vækst inden for Fællesmarkedet – den største i verden det forløbne tiår, bortset fra Japan. På det seneste har end ikke Norden kunnet følge med, og skal vore lande ikke sakke bagud, må et øget økonomisk samarbejde i Europa gennemføres. Der foreligger intet om, at vor finansrente- og valutapolitik skal bestemmes i EF, ved et dansk medlemskab, ligesom vi fortsat kan yde støtte til egnsudvikling og andre beskæftigelsesfremmende foranstaltninger inden for landets grænser. Ambassadøren fremhævede betydningen af den permanente beskæftigelseskomité, der nu er nedsat i EF, som en erkendelse af, at interessegrupperne også må høres på Fællesmarkedsplan, hvor de i forvejen er repræsenteret i en række udvalg.

Under drøftelserne blev det iøvrigt oplyst, at handlen mellem EF og østlandene er steget med 231 pct. i 1960-70, bl. a. er Østtyskland med sin nære beliggenhed og uden told-barriere overfor Vesttyskland, faktisk en del af Fællesmarkedet.

Et historisk billede: dansk LO's forretningsudvalg på samlet visit i FFI's hovedsæde i Bruxelles.

Store tal

LO-delegationen fik endvidere en udførlig redegørelse for arbejdsmarkeds- og sociale problemer i EF, med indlæg af afdelingsdirektørerne van Dierendonck og Ribas, fra de pågældende EF-afdelinger.

Man oplyste således, at der i Fællesmarkedet er gjort en indsats for at fremme den fulde beskæftigelse, og arbejdsløsheden er siden EF's start faldet fra 2,5 mill. til 1,7 mill. ledige, hvilket hovedsageligt skyldes den økonomiske vækst i landene. 1,3 mill. arbejdere har hidtil gjort brug af Fællesmarkedets socialfond, der bl. a. giver støtte til efteruddannelse. Reallønsniveauet er i EF steget med 70 pct. fra 1958-70, og der er desuden sket væsentlige forbedringer af de sociale ydelser, det har tilnærmet sig samme grad i alle lande – og på et højere niveau. Således bruges i dag i Italien 20 pct. af nationalproduktet til sociale ydelser mod 12 pct. for 10 år siden, og for hele EF nås snart et procenttal på 25.

Det blev endvidere oplyst, at der er et nyt EF-reglement under udarbejdelse vedr. social sikkerhed for »vandrende arbejdere«. I 1968 kom 2,1 mill. mennesker i EF ind under denne kategori, og den samlede overførsel af pensionsydelser mellem landene, har i Fællesmarkedets levetid, udgjort i alt 150 mill. dollars. Om ligeløn blev det oplyst, at for-

skellen mellem kvinde- og mandslønninger nu er indsnævret til 10-15 pct.

Ved en samtale med lederen af EF's generaldirektorat for økon. spørgsmål, Molitor, blev det oplyst, at kommissionens hovedmål på det arbejdsmæssige område, ikke var at flytte arbejdskraften hen, hvor kapitalen er – men tværtimod. I EF samarbejdes der også om at modvirke en lavkonjunktur, og der er således gennem Den europæiske Investeringsbank udlånt 250 mill. dollars til egnsudvikling- og investeringer i medlemslandene.

Fagbevægelsen positiv

LO-delegationen blev grundigt orienteret om fagbevægelsens stilling i Fællesmarkedet, gennem samtaler med LO-formændene i Holland og Belgien, generalsekretæren i EFTA-TUC, Kaare Sandegren, det europæiske metalarbejderforbunds generalsekretær G. Köpke, den fungerende generalsekretær i FFI (Frie Faglige Internationale), H. Maier, og generalsekretæren for EF-landenes fagbevægelser, Rasschert.

Alle disse europæiske faglige ledere fremhævede, at fagbevægelserne i Fællesmarkedet fra starten var gået positivt ind for dannelsen af EF, for at skabe bedre løn- og arbejdsvilkår for deres medlemmer. Man understregede, at fagbevægelsen

på EF-plan må opnå samme indflydelse – og benytte samme pressionsmidler, som på nationalt plan. Den belgiske LO-formand, Debunne, udtalte endvidere, at de multinationale selskaber bør tvinges til at forhandle med fagbevægelsen på europæisk plan og gennemføre de samme goder, som er opnået i de enkelte lande, hvor selskaberne er placeret.

Om kontakten mellem de nationale fagbevægelser og regeringerne, om EF-problemerne, anbefalede Debunne en ordning, som snart gennemføres i Belgien, hvor et samarbejdsudvalg med repræsentanter for regering, arbejdsgivere og fagbevægelse, løbende drøfter Fællesmarkedsemner, inden disse forelægges i EF, ligesom der i dette udvalg finder en redegørelse sted, efter sagerne behandling i EF-ministerrådet.

Den hollandske LO-formand, H. Ter Heide, gik ind for en øget faglig indflydelse på Fællesmarkedets virksomhed og så med stor tillid hen til dansk fagbevægelses indtræden i EF, der vil styrke fagbevægelsens kamp mod multinationale selskaber og EF-institutionerne. Fællesmarkedet vil blive et stærkere instrument for social retfærdighed, hvis den ønskede udvidelse sker af EF, sagde Ter Heide til den danske delegation.

Preben Sørensen

1972 bliver året hvor udviklingen atter sættes igang

Statsminister J. O. Krag går ind i det nye år efter 3½ års oppositionstid og kun 3 måneder i regering.

Det bliver 1972 der skal vise om det lykkedes for den socialdemokratiske regering at gennemføre den nye politik, man under valget lovede i partiets 4-års program.

I dette interview fortæller Jens Otto Krag om den begyndelse, man har gjort, og om hvilke planer, man har for fremtiden.

Flemming Hansen:

– *Hvordan ser Danmark ud om 15–20 år. Hvilket samfund forestiller du dig, at Socialdemokratiet skal arbejde henimod. – 4-års programmet forekommer kun at være en recept på løsningen af de akutte problemer.*

Jens Otto Krag:

– 4-års programmet er de opgaver, vi koncentrerer os om de første 4 år som forhåbentlig er regeringsår. Men ser vi 15–20 år ud i fremtiden, skulle vi gerne koncentrere os om ting, som rækker derudover. De problemer tager vi også hul på. Vi kan begynde med forureningsproblemet. Om 15–20 år skulle vi gerne have et renere land, end vi har i dag. Vi skulle gerne have det fjerde universitet i Ålborg, og vi skulle gerne have principbeslutningen om 12 års undervisningspligt eller uddannelse til alle. Vi håber på allerede i denne vinter at komme ind på en principbeslutning om både Storebæltsbro og Saltholmforbindelse. De skulle gerne være bygget til den tid.

En aktiv erhvervspolitik er allerede sat i gang

Flemming Hansen:

– *Vil man vente to år, før man forsøger at ændre den udvikling, som skræmmende er sat op i P-plan*

I. Vil man vente, til der foreligger en perspektivplan for erhvervslivet? Jens Otto Krag:

– Nej, handelsministeren og finansministeren har foreslået erhvervsmæssige foranstaltninger, bl. a. to-tredoblingen af egnsudviklingen, den ekstra 10 pct. afskrivning på maskiner, der anskaffes i 1972, de større midler, som handelsministeren sætter ind på forskning, eksportfremmende foranstaltninger, udstillinger o.s.v. Derved vil vi imødegå P-plan I's forudsigelser om, at der vil være færre og færre ressourcer til erhvervslivet. Det er en haltende P-plan, vi har. Den viser kun alle forskrækkelighederne ved udviklingen i det offentlige. Nu må vi have den anden halvdel – det private erhvervsliv med. Det vil ganske rigtigt tage et par år, det er den forrige regerings fejl, at det ikke var

med i første omgang. Desuden er den første P-plan ingen plan. Der er ingen planlægning i den. Den kan bruges til illustration. Det er givet, at vi ikke kan løbe ind i en situation, hvor arbejdskraftressourcerne opsuges, dels af administration, dels af særdeles ønskelige sociale og undervisningsmæssige ting, hvis det ødelægger mulighederne for et ekspanderende erhvervsliv.

Troværdigheden bevares kun ved at leve op til vor oppositionstid

Flemming Hansen:

– *Hvor længe vil man klare sig med gratis-reformer, som omlægning af administrationen og forlængelse af undervisningspligt?*

Jens Otto Krag:

– Det klarer vi os ikke med. Vi har truffet beslutning om at nedsætte forældrebidragene på børneinsti-

tutionerne. Vi må fastholde, at man får gratis fripladser op til en vis indtægt. Den forrige regering troede, den sparede penge på det. Det gjorde den ikke. Inden længe kommer socialministeren med en forbedring af dagpengene under sygdom. Arbejdsministeren kommer med højere arbejdsløshedssatser, i hvert fald for de lavere lønkatégorier.

Flemming Hansen:

– *Er det lidt af det kød, der skal på socialreformen?*

Jens Otto Krag:

– Det drejer sig om ting, vi har foreslået som opposition. Det må vi som regering leve op til for at bevare vor troværdighed. Desuden er det socialt ønskelige reformer. En arbejdsmandsfamilie med tre børn er hårdt belastet af det, man kræver i bidrag til børnehaver og vuggestuer. Det er heller ikke opretholdeligt at sætte sygedagpengene til 65 kroner, når man tænker på, hvor store daglige omkostninger for en familie er i dag. Det er socialt nødvendige ting, der må gennemføres, hvor den tidligere regering simpelt hen satte den sociale udvikling i stå. Det kan vi ikke stå model til.

Flemming Hansen:

– *Kan der ventes andet i den ramme, som socialreformen i første omgang er?*

Jens Otto Krag:

– Når jeg nævner forhøjelse af sygedagpenge og barselpenge er det at betragte som første trin i en to-trinsraket. Andet trin bliver meget dyrere og kræver meget omhyggelige forberedelser.

Flemming Hansen:

– *Er det noget, vi vil få at se inden for den første 4-årige periode?*

Jens Otto Krag:

– Ideen med 4-års programmet var, at vi skulle bruge den første del af perioden til at rette økono-

mien op, og så skulle de mest udgiftskrævende ting vente til slutningen af perioden.

Vi har ikke megen tillid til opsparing med skattelettelser

Flemming Hansen:

– *Undgår vi flere skatteforhøjelser?*

Jens Otto Krag:

– Indeværende finansår frem til april 1972 er lagt til rette. Vi håber, det ser nogenlunde ordentligt ud. Med hensyn til de følgende finansår viser det sig næsten altid, at de budgetter man lægger, ikke holder. Der kommer prisstigninger og lønstigninger, der ikke var forudset. Aktiviteterne kan vise sig mere omfattende. Vi har prøvet at sætte en besparelsesaktion igang. Ikke som den tidligere regering i indværende finansår. Vi siger: Hvad kan der spares på det kommende finansårs budgetter? Det skulle gøre det mere realistisk. Men ingen kan svare for, hvad der vil være nødvendigt over en 4-årig periode?

Flemming Hansen:

– *Overvejer man nye veje til forøgelse af opsparingen, også den private?*

Jens Otto Krag:

– Vi har ikke megen tillid til opsparingsordninger med skattelettelser. Vi har indtryk af, at det har givet visse enkelte store skattelettelser, men det har ikke givet meget ekstra opsparing. Vi ser gerne – ja vi ønsker – en voksende privat opsparing, men jeg tror, at vi fortsat må køre med en statslig opsparing igennem et kasseoverskud på statsregnskabet, og vi skulle efterhånden nå frem til det økonomiske demokrati med fondsdannelser, med en ny form for opsparing.

Flemming Hansen:

– *Vil man lovgivningsmæssigt*

prøve at forløse det økonomiske demokrati?

Jens Otto Krag:

– Jeg tror ikke, at økonomisk demokrati, som det er tænkt af LO's udvalg, kan gennemføres uden lovgivning. Alene det, at man vil gennemføre, at en bestemt procentdel af udbetalt løn indbetales til en fond, og at der i den fond kan disponeres over det efter bestemte regler – til obligationskøb, aktiekøb og genudlån til virksomheder. Det vil kræve en lovgivning.

Flemming Hansen:

– *Er det ikke principielt galt, at man præmierer gældsætning og straffer opsparing?*

Jens Otto Krag:

– Det er der noget principielt galt i. Det sker i dansk økonomi i en række henseender. Den, der pænt sætter sin penge i banken eller betaler gælden i sit hus, beskattes af et overskud, hvorimod den, der bruger pengene og har gæld i huset, kan gøre et fradrag på selvangivelsen. Men jeg har bare aldrig set nogen komme med en løsning på problemet.

Flemming Hansen:

– *Kan man ikke gøre boligen neutral i forhold til skatten. Så slap man for at gøre Lex Erhard obligatorisk?*

Jens Otto Krag:

– Lex Erhard forudsætter, at der er et overskud at beskutte, og at man i visse tilfælde udskyder denne beskatning. Det finder jeg er et rimeligt hensyn til pensionister, der havde regnet med at sidde husfrit på deres ældre dage. Men det er prøvet så mange gange at gennemtænke en ordning, hvor man ikke længere gør det skattefrit at trække privat gæld fra. Men det vil ensidigt ramme lønmodtagerne. Enhver, der har forretning, vil kunne lægge sin gæld over i forretningen. Hvorimod

lønmodtageren, der ikke har nogen forretning, ikke vil kunne trække noget fra.

Fagbevægelsen har ideer nok til en revision af arbejdsretten

Flemming Hansen:

– Skal fagbevægelsen af med arbejdsløshedskasserne?

Jens Otto Krag:

– Bestemt ikke. Arbejdsanvisningen gik fra A-kasserne efter aftale med disse. Det hænger sammen med de helt anderledes rimelige understøttelsessatser, vi er nået op på. Hvis vi kommer op på en understøttelsessats på 90 pct., er det måske rimeligt, at det til gengæld er det offentlige, der har formidlingen og opsynet med, at reglerne bliver overholdt.

Flemming Hansen:

– Arbejdsretten er blevet kaldt en klassedomstol og stærkt kritiseret?

Jens Otto Krag:

– Vi har med på vort program, at vi vil revidere arbejdsretten. Jeg kunne ikke tænke mig en situation, hvor vi ikke havde en arbejdsret. Men når der kommer så megen kritik, må der være noget, som bør rettes.

Flemming Hansen:

– Megen kritik bunder formentlig i, at arbejderparten så ofte får stemplet »ulovlig« på sig, selv hvor man kan mene det berettiget at gå ind i en konflikt, f. eks. hvis der sker klare brud på aftalerne fra arbejdsgiverside, hvis f. eks. en tillidsmand fyres?

Jens Otto Krag:

– Man har ulovlige konflikter af forskellig art, men hvor man iværksætter en interessekonflikt på tværs af alle varsler, der vil de, der iværksætter den, selv være klar over, at den er ulovlig. Men hvorvidt en tillidsmandsafskedigelse er rimelig el-

ler urimelig, det er i den grad et skønsspørgsmål, som det må være uhyre svært at vurdere. Det hænger sammen med en vurdering af hele klimaet på arbejdspladsen. Men jeg er ikke sagkyndig nok til at tage på forskud, hvad en revision skal gå ud på. Men i fuld overensstemmelse med fagbevægelsen står en revision på vort program. Jeg går ud fra, at man fra fagforbundene og LO's side har ideer nok til en revision.

Flemming Hansen:

– Hvornår vil man sikre studenter og lærlinge en løn, de kan leve af?

Jens Otto Krag:

– Det er et af de meget dyre punkter, og et af dem, der rejser megen uenighed. Det, vi foreløbig har kunnet overse, er en regulering af den sum, der står til rådighed. Derimod synes jeg, at det er vigtigt, at få lærlingene stillet ligeså godt som studenterne, og at få de ikke-faglærtes uddannelse sat op på højde med den, andre får. Der er en rest af unge mennesker, jeg tror, på omkring en snes procent, der slet ingen uddannelse får. Det er vel egentlig der, det største savn er.

Et bredt boligforlig er ikke sandsynligt

Flemming Hansen:

– Er der allerede nu planer om hvad det kommende boligforlig skal gå ud på?

Jens Otto Krag:

– Boligminister Helge Nielsen

fremlagde i regeringens start fire nye boliglove og har fornylig fremlagt en femte, der angår boligsikringen. Der tegner vi et billede af boligbyggeriets fremtid. Samtidig vil Helge Nielsen have et blandet udvalg med både partsinteresser, lejerrepræsentanter, grundejerrepræsentanter, og for de store byggefagforbund samt politiske repræsentanter. Der skulle man lægge linjerne for den videregående boligpolitik. Men vi er stødt på den vanskelighed, at det ser ud til, at Venstre, Konservative og De Radikale ikke ønsker at lade sig repræsentere. Det gør nok, at vi nedsætter et udvalg af partsrepræsentanterne for sig, og det politiske udvalg for sig. Man er åbenbart fra borgerlig side bange for at komme ind i et udvalg, hvor lejerparten, det sociale boligbyggeri og arbejderparten er stærkt repræsenteret. Det synes jeg ikke er rimeligt, for de parter kommer man ikke uden om. Selvfølgelig må grundejere og arbejdsgiver også være med. Men det passer åbenbart ikke VKR. At lave udvalg alene med S og SF har ikke rigtigt nogen politisk mening. Men vi kan mærke, at det, Helge Nielsen lægger frem – som forbedrer boligsikringen, giver en lavere rente til det sociale boligbyggeri – at det øjensynligt ikke passer de borgerlige partier. Jeg tror ikke, man skal regne med et nyt bredt boligforlig. Men det betyder ikke, at vi opgiver forhandlingerne.

Flemming Hansen:

– Kan udlejningsvanskelighederne tyde på, at den egentlige bolignød er afskaffet? Skal profitten ind i boligbyggeriet igen for at gøre lejerne billigere?

Jens Otto Krag:

– Det sidste ville være en sørgelig udvikling. Jeg tror heller ikke på de overfladiske sammenligninger,

der går ud på, at de private skulle bygge billigere. Men man må realistisk svare ja til det første. Der er ikke den akutte bolignød, vi kendte i de første 10-20 år efter krigen. Når jeg havde modtagelse her, stod folk, der søgte lejlighed, i en lang række. Dem er der ikke mange tilbage af. Men spørgsmålet om bolig efterspørgsel er altid et spørgsmål om pris på boligen. Nybyggeriet har nået en sådan pris, at den almindelige bolig efterspørger ikke kan byde på den, uden at han får hjælp til det. Det er sandheden. Derfor søges det på forskellig måde at få lejen i nybyggeriet ned, bl. a. med større MOMS-refusion.

Europa er ikke moden til en politisk integration

Flemming Hansen:

– *Er det ikke at bilde folk noget ind, at Fællesmarkedet ikke fører til politisk integration?*

Jens Otto Krag:

– Jeg tror ikke, at Fællesmarkedet fører til politisk integration. Nu har det bestået siden 1958. Der er ikke kommet en politisk integration. Efter at have behandlet et forslag om fælles udenrigspolitik, har man afvist forslaget og har indført politiske rådslagninger mellem udenrigsministrene. Det kan der ikke ske noget ved. Vi har de samme rådslagninger på nordisk plan. Der har vi nordisk udenrigsminister møde to gange årligt. Vi har lige aftalt med Sovjetunionen »regelmæssige udenrigspolitiske konsultationer«. Man kan betegne hele samlingen i FN som udenrigspolitisk rådslagning. – Jeg tror ikke på en politisk integration af Europa. Det tror jeg slet ikke, Europa er moden til.

Flemming Hansen:

– *Det er ikke sådan, at Folkeetinget bliver et sogneråd?*

Jens Otto Krag:

– Det er en helt overdreven forenkling.

Flemming Hansen:

– *Eller at dansk erhvervsliv bliver underleverandører til den europæiske storindustri?*

Jens Otto Krag:

– Ikke mere, end vi er det i forvejen. Det er typisk for dansk erhvervsliv at levere en detalje til en større enhed. Vi laver kun i begrænset omfang køleskabe, men vi kan lave termostaterne til hele Vesteuropas køleskabsindustri. Der er en enorm forskel på at stå udenfor markedet – at være den ydmyge underleverandør – eller at være indenfor markedet og have sine fulde rettigheder, at være med til at bestemme todsatser, monopollov, leverancebetingelser, transportvilkår. Det Danmark, der vælger at stå uden for, vil komme i en langt svagere position, end det Danmark, der vælger at stå indenfor.

Flemming Hansen:

– *Man lader næsten, som om det er en given ting, at vi kommer i Fællesmarkedet? Hvad vil man stille op, hvis folkeafstemningen forhindrer det?*

Jens Otto Krag:

– Hvis folkeafstemningen siger nej, må vi tage det til efterretning.

Flemming Hansen:

– *Så er der en ny situation?*

Jens Otto Krag:

– Så er der en ny situation, ja, og den bliver meget alvorlig. Vi regner med, at fællesskabet skal hjælpe os med at rette handelsbalancen og betalingsbalancen op. Hvis det ikke sker, skal der grove midler til – som vismændene har påpeget det. Det bliver en ubehagelig opgave. Men jeg hører til dem, der håber, at det går anderledes. Og vil medvirke til, at det går anderledes.

Ikke lønmodtagerne alene der skal bære byrderne

Flemming Hansen:

– *Hvad anser du for årets vigtigste begivenhed?*

Jens Otto Krag:

– Det er for det første folkeafstemningen om Fællesmarkedet. Det er nok årets enkeltstående mest vigtige begivenhed. Desuden er der forberedelser af nye overenskomster.

Flemming Hansen:

– *Vil man forsøge sig med en form for indkomstpolitik forud for overenskomstforhandlingerne?*

Jens Otto Krag:

– Vi vil ikke gøre den forhenværende regerings dumheder om igen, månedsvi i forvejen at udbasunere, at man vil gå ud i et vældigt angreb på enkeltheder i overenskomstkomplekset. Dels ville man myrde dyrtidsportionerne, lade tjenestemændenes forhold afgøre først, sætte grænser for, hvor meget lønningerne måtte stige. Man gjorde – da det kom til stykket – ingen af delene. Det må næsten i samlet sum være det mest u-kloge, man kan gøre. For os vil det være naturligt, i god tid at få en kontakt med LO om alle de problemer. Vi vil ikke sigte mod en økonomisk politik, der går ud på, at lønmodtagerne skal bære byrden alene. Vi vil ikke gribe ind i en overenskomstforhandling, hvor der måske er gode udsigter til, at parterne med egne midler kan finde en forsvarlig løsning.

Flemming Hansen:

– *Vi skal ikke have en ny helhedsløsning?*

Jens Otto Krag:

– Det kan jeg i hvert fald ikke sige ja til i dag. Der er allerede så mange spørgsmålstejn for 1972 og 73, at vi ikke skal føje flere til.

Godt skuldret, Albert!

Tage W. Jensen

1972 er 65-året for åbningen af t-banens Northern linje, som var sidste »maske« i Londons t-banenet ifølge de første planlæggeres projekt.

Hvis én person skulle fremhæves som eksponent for planlægningsarbejdet før og efter Northern, måtte det blive *Albert Stanley*, der i 1910 blev direktør for t-banerne. Han så tidligt fremtiden for bybaner og -busser i London – tyve år efter havde han skuldret den enorme opgave at få byens ca. 170 private og livligt rivaliserende jernbane-, bus- og rutebilselskaber til at arbejde sammen i den første London Transport-organisation (»London Passenger Transport Board«), der blev oprettet i 1933.

Fremsyn

Northern linjen udtrykker mere om planlægningsprincipper end mange teoribøger. Den er »kronen« på et eksempel om rigtigt overblik forenet med den nødvendige fantasi hos planlæggerne.

Albert Stanley, der senere blev adlet: lord Ashfield, havde både rigtigt overblik og fantasi, men forudsætningen i denne forbindelse var dog de første, mange t-banepanlæggeres indsats, der som nævnt sluttede med Northern.

Det var *dem*, der planlagde og virkeliggjorde bybanen som net – det, efterfølgerne nu bygger videre på. Deres fremsyn ses bedst af den kendsgerning, at fra Northern (og dermed byens samlede t-banenet) blev færdigt i 1907 og til 1960'erne var der ikke tilstrækkelig behov for flere t-baner i London – Victoria linjen blev første nye »maske« i nettet.

En detalje er særlig typisk: ved åbningen gik Northern så langt nord for by-området, at planlæggerne anså en af strækningerne, Highbury-afsnittet (imellem Drayton Park og Moorgate) for at være en »anormal del af bybanen« – en »blindtarm«, som banen udmærket kunne fungere foruden.

De var så sikre på at komme til at afgive »blindtarmen« til de nationale baner engang i fremtiden, at de med det samme byggede afsnittet til tog med hovedlinje-dimensioner i modsætning til alle de andre, mindre dimensionerede t-baner! Fremsynet er yderligere blevet bekræftet: 1960'ernes Victoria linje blev bygget med nemme skifteforhold til statsbanerne (British Rail) på Highbury station. Og helt overbevisende kan LT nu oplyse, at regeringen har givet statsbanerne »grønt lys« for elektrificering af

I 1920'erne og 30'erne så Albert Stanley (senere adlet: lord Ashfield) fremtiden for offentlig transport i London og fik private t-bane- og busselskaber til at samarbejde.

banernes nordlige område, som betjener Welwyn Garden City, Hertford og Royston – og hvori LT's »blindtarm« indgår. British Rail overtager altså »blindtarmen« 65 år efter »barnets« ankomst (og venter i øvrigt at kunne fuldføre sine elektrificeringsplaner i nærtrafikområdet fra King's Cross i bykernen til Hitchin og Royston omkring 1976).

Tilbageblik

Northern blev på andre felter et af de mest særprægede ingeniørværker af Londons foreløbige otte t-banelinjer. Et kort tilbageblik med eksempler:

Northern har – stadig – verdens længste underjordiske jernbanetunnel, 28 km, imellem East Finchley og Morden via Bank – skriver: otteogtyve kilometer byrejse uhindret af anden trafik, der snegler-og-stopper af sted oppe på gaderne med stort besvær, et mægtigt brøl og udstødningsgas og leverer selve beviset for en t-banes overlegenhed som offentligt transportmiddel i en storby.

Northern har også nettets rekord for dybest liggende tunnel – 67 m under Hampstead-kvarteret. Kuriosum: under

krigen 1939–45 udførtes visse sikkerhedsarbejder på dele af nettet (som for resten også i dag ville være et fuldt færdig beskyttelsesrum for tusinder af londonere, hvis den største ulykke for menneskeheden i enhver tidsalder, krig – selv en atomkrig, mener eksperter – atter skulle give anledning til at kalde på t-baneprincippets indirekte fordel for byboere). Northern viste sit specielle særpræg ved at have to strækninger, der fører under Themsen og som derfor måtte sikres med »sluseporte«, som i givet fald kunne lukkes og dermed isolere undervandsstrækningerne fra resten af tunnelen.

Det var også Northern, der fik nettets første helt datastyrede signalanlæg for sporkryds. »Programmet« er hulbånd, hullerne repræsenterer togenes køreplansdata og dirigerer elektriske kontakter, som kontrollerer signalfunktionen. I tekniske fejlsituationer kan automatikken omskiftes til manuel trykknappbetjening i kontrolposten.

Northern er kort sagt fulgt med tiden – endog i så moderne forstand, at den nu »dropper blindtarmen« ...

Verdensomspændende aktionsplan

10

Når skolebørn om 30 år ser tilbage i historiebøgerne vil de have mulighed for at skabe sig et hurtigt overblik. Fra nu af og frem til år 2000 vil jordens befolkning gennemgå en udvikling, der på mange måder bliver en genspejling af historien siden skabelsen af den første form for civilisation.

Ingen kan i dag fatte, hvad de næste 30 år vil bringe, siger den ansete britiske forfatter Robin Clarke, tidligere chefredaktør for »Science Journal«, i en analyse af teknologien og videnskaben i FN's 2. Udviklingsårsti.

Det fortæller f. eks. kun lidt om fremtiden, at vi fra i dag og frem til år 2000 skal bygge dobbelt så mange boliger, som hidtil er blevet rejst i menneskehedens historie. Regnestykket er enkelt, idet jordens befolkning med det nuværende fødselstal på 2,2 nye indbyggere pr. sekund (dag og nat) haster mod en fordobling af de nuværende 3.632 millioner i løbet af de næste 30 år.

Men løsningen af boligproblemet – eller de respektive regerings manglende evne til at magte problemet – er kun én af de mange ting, der ventes at blive omtalt i fremtidens historiebøger, siger forfatteren, der tidligere har vakt opsigts med bøger om menneskets muligheder for at overleve i det højt-industrialiserede samfund. Fattigdom, hungersnød, krige og svælg mellem udviklede og udviklingslande er også med, siger han. Det dominerende vil dog være de anvendte metoder, som nutidens videnskabsmænd og teknikere finder frem til i de fælles bestræbelser på at bygge bro over den internationale kløft mellem rige og fattige.

De kritiske år er forlængst indledt og kampen for at skabe balance mellem rig og fattig er i fuld gang. En *Verdensomspændende Aktions-*

plan (World Place of Action) er i år blevet foreslået af ACAST (FN's rådgivende Komité i spørgsmål om anvendelse af teknologi og videnskab i udviklingslandene). Planen kan komme til at udgøre en hjørnestein i De forenede Nationers 2. Udviklingsårsti og dermed blive det største teknologiske og videnskabelige eksperiment i menneskehedens historie.

Eksperimentet vil – som alle andre – stå og falde på, hvordan det føres ud i livet. Men der er intet alternativ. Vi har planen, siger Clarke. Og vi ved i store træk, hvad der skal gøres. Vi må blot se at få den realiseret og gøre det efter et ganske snævert tidsskema. Tiden er knap.

De forenede Nationers 1. Udviklingsårsti (fra 1960–70) er for en stor del gået med at skaffe brød på bordet til millioner i udviklingslandene. Et stort skridt blev taget med iværksættelsen af »Den grønne Revolution«, der gav Norman E. Borlaug Nobels fredspris efter 26 års eksperimenter med nye hvedesorter i Mexico. Men det var et eksperiment, der – trods øget levestandard og industrialisering – ikke udelukkende har bragt lykke og velstand til millioner af asiatiske, afrikanske og latinamerikanske landmænd – selv om landmænd i Indien i dag kan høste 12 tons korn pr. hektar mod tidligere tre på grund af »Den grønne Revolution«s fremtrængen.

»Den grønne Revolution«s dilemma

En nærmere beskrivelse af »Den grønne Revolution«s fordele og ulemper er betegnende for, hvor uhyre kompliceret det er at hjælpe udviklingslandene, uden at pådrage dem nye problemer og vanskeligheder, som kræver ny hjælpeindsats.

Forsøg på at »fylde penge, teknik og videnskab ind i den ene ende af udviklingsprocessen i håb om, at der kommer et fuldt udviklet land ud af den anden,« er forældet, hævder en række erfarne eksperter. Penge og teknik er nok to væsentlige ting, men langt fra tilstrækkelige og til illustration heraf nævnes bl. a. tilfældet med »Den grønne Revolution«:

»Når høstudbyttet stiger, tårner nye problemer sig op. Det større udbytte pr. hektar gør det muligt at afskedige en stor del af arbejdskraften, som tvinges til at søge arbejde i byerne. Når ernæringsforholdene samtidig bedres, falder børnedødeligheden og folketallet stiger. I byerne, hvor man er ude af stand til at skaffe boliger til alle tilflyttere, opstår slumkvarterer og myndighederne får nye sociale problemer. Samtidig får bønderne på grund af den stigende kornproduktion vanskeligheder ved oplagring og distribution, hvilket måske atter betyder, at store mængder korn går tabt eller ædes op af rotter«.

Visse kritikere ville anføre, at det ville være bedre for udviklingslandene at kæmpe mod disse problemer, i stedet for at blive ladt i stikken med alle de gamle. Men ligegyldigt hvad man vælger at gøre, vil der opstå problemer, siger Clarke, og ingen af disse problemer kan overlades til sig selv.

Der er to væsentlige ting at lære af eftervirkningerne af »Den grønne Revolution«. For det første kan den teknologiske og videnskabelige udvikling ikke finde sted uden som del i en større sammenhæng. En opbygning af f. eks. udviklingslandenes landbrug vil tage mange år og resultatet heraf vil være nytteløst, hvis der ikke samtidigt gøres forsøg på at skabe bedre beskæftigelses-

muligheder, oplyse om familieplanlægning, bygge bedre oplagrings- og skaffe distributionsmuligheder for bøndernes afgrøder samt lette de sociale kår for de tusinder, som tvinges til at søge arbejde i byerne

Det andet man kan lære af de vundne erfaringer er, at de krav man stiller i udviklingslandene ikke er de samme som dem man stillede i de udviklede lande for 100 år siden og heller ikke svarer til de krav vi i dag stiller til teknik og videnskab. Det nytter ikke at søge at løse Den tredje Verdens problemer med en teknik, der er udviklet til helt andre formål, siger Clarke. Udviklingslandene har brug for deres *egen* teknologi, fremstillet til formålet og som ikke er købt andenhånds eller som del af et projekt i et andet land.

Samtidig bør det ikke glemmes, at visse dele af de senere års mere avancerede teknik kan være af stor værdi for udviklingslandene. Atomkraften, computer og den udviklede teknik i forbindelse med rumfarten kan spille en rolle for udviklingslandene som ikke bør overses.

Fri for frygt og ængstelse

»Men hvordan skal sagen da gribes an«, spørger Clarke og giver selv svaret:

Vi må først gøre os fri af al unødigt frygt og ængstelse – fordi, som et vittigt hoved har sagt, »hvis vi først var begyndt at spekulere på alle vanskelighederne ved at opfinde hjulet, ville vi formentlig aldrig have nået så langt«. Vi ved også, at videnskab og teknologi ikke er noget magisk universalmiddel – og at fylde stadig større middel i en bundløs pengekasse vil ikke nødvendigvis føre til Den gyldne Tidsalder, hvor mennesker lever i fred og værdighed og hver dag har mulighed for at spise sig mæt. Disse

nye erfaringer – næppe mere end en halv snes år gamle – er af overordentlig stor betydning. Måske af lige så stor betydning som selve teknologien og videnskaben og den egentlige rettesnor for deres anvendelse i det 2. Udviklingsår, som nu er indledt.

Udviklingsåret, der indledtes 1. januar 1971, vil formentlig blive afgørende for alle bestræbelser i det 20. århundrede på at forbedre levilkårene for to tredjedele af jordens befolkning. Levestandarden for millioner af mennesker i udviklingslandene er fortsat uhyggelig lav. Mens størstedelen af befolkningen i de udviklede lande lever vel-forsynede og visse steder i overflod, lider størsteparten af udviklingslandene under en fattigdom, der blot synes at blive endnu værre og medvirke til øget spænding mellem fattige og rige lande.

En FN-opgørelse i 1969 over bruttonationalproduktet (GNP) i fattige og rige lande viste, at omkring 2500 millioner mennesker i udviklingslandene havde en indkomst på 180 dollars årligt, mens 1000 millioner i de udviklede lande havde 2.300 dollars årligt – eller 13 gange så meget. Det ville med den nuværende stigningstakt tage 130 år for de fattige lande at nå op på de rige landes indkomstniveau, hed det i undersøgelsen. Men til den tid ville de rige lande med den fortsatte vækst nærmere sig et GNP på 1 million dollars pr. capita!

Opgørelsen afslørede samtidig, at de fattige lande anvendte en stor del af deres budget til militære udgifter. De fattige lande brugte f. eks. i 1969 26 milliarder dollars til militære udgifter, eller otte milliarder dollars mere end til uddannelse, sygehuse og fremme af den offentlige sundhed.

Skal teknologien og videnskaben komme udviklingslandene til hjælp er det derfor tvingende nødvendigt med en omfordeling af den tekniske uddannelse, påpeger Clarke i »The Great Experiment«. I 1966 fik kun 0,2 ud af hver 100.000 indbyggere i Afrika en teknisk/videnskabelig uddannelse. Det tilsvarende tal for Asien (inkl. Japan) var 2, for Latin-Amerika 1,4 og for de arabiske lande 3. I Europa fik 13 mennesker ud af hver 100.000 en teknisk uddannelse, mens tallet for U.S.A. var 37. Og, hvad der burde være mere vigtigt, antallet af teknikere og videnskabeligt uddannede var generelt mere orienterede i retning af de industrialiserede lande end mod udviklingslandene.

Enorme opgaver venter kommende års ingeniører og videnskabsmænd i udviklingslandene. Det gælder alle steder, hvor teknologien ventes at være til stor nytte; i naturen ved udvindelse af mineraler og olie, i landbruget og fødevarerindustrien, i metalindustrien, transport- og kommunikationsvæsen, ved opførelse af boliger og nye byer, i sundhedsvæsenet, ved uddannelse, befolknings- og familieplanlægning

Som et nyt perspektiv for 70'erne spores allerede nu en tendens til at søge de naturlige ressourcer på mere utraditionelle steder, bl. a. i havene, der dækker 70 pct. af jordens overflade. Videnskabsmænd anslår således, at tre undersøiske bassiner, 2000 meter under Det røde Hav, indeholder guld, sølv, zink og kobber til en værdi af 2.300 millioner dollars. En ny fremtid venter Sahara, hvis det med videnskabens hjælp lykkes at udnytte et 800.000 kvadratmeter stort vandbassin skjult langt under sandet med et anslået indhold på 30 millioner kubikmeter vand. Et undersøgelses- og udviklingsprogram er blevet ud-

arbejdet og De forenede Nationers Udviklingsprogram (UNDP) har lovet at give 800.000 dollars til projektet.

Ingen demografer lægger heller ej skjul på, at tilværelsen de næste 30 år vil blive en anden for millioner af mennesker i de udviklede lande. Strømmen mod byerne har indenfor de sidste ti år skabt 29 nye millionbyer, så verden i slutningen af juni 1970 talte 133 millionbyer. Mere end én tredjedel eller 34 pct af verdens befolkning er bosat i byerne og allerede i 1980 ventes tallet at være steget til 40 pct. Mellem 60 og 75 pct. af verdens ansåede 6,7 milliarder år 2000 ventes at være bosat i større eller mindre byer.

Meget vil afhænge af De forenede Nationers maskineri, hvis det store eksperiment skal lykkes. Den verdensomspændende aktionsplan mangler endnu at blive forelagt Generalforsamlingen. Den er ikke billig, gør Clarke opmærksom på. 500.000 videnskabsmænd til en udgift af 8,5 milliarder dollars bør ifølge planen indsættes i udviklingslandene senest i 1980. Det vil betyde forsagelser og afsavn, som vi alle vil kunne føle. Men hvis udgifterne synes uoverstigelige, er de kun ringe i sammenligning med, hvad der ellers er i vente. For har vi ikke overbygget kløften mellem rige og fattige i slutningen af 80'erne, tegner der sig et uhyggeligt perspektiv foran os.

Vi kan forvente at se hungersnød i en skala vi aldrig nogensinde har oplevet. Vi vil se fattigdom i et omfang, som vi aldrig har kunnet forestille os. Og vi kan forvente krige meget hyppigere end på noget tidligere tidspunkt i historien, efterfulgt af ødelæggelser og afsavn og med drab på millioner af mennesker til følge.

Skal jordens befolkning skånes for disse katastrofer, er det nødvendigt, at videnskaben foretager en omlægning af sit forskningsarbejde. Størsteparten af forskere er beskæftiget med at fremstille nye våben, eller skabe medicin til forlængelse af levetiden eller med henblik på yderligere afsætning i det i forvejen overfyldte forbrugersamfund.

Det er nødvendigt at lægge særlig vægt på seriøs forskning omkring udviklingsprojekter, konkluderer Clarke. Det giver løfte om to ting – større håb for udviklingslandene og en mere fornuftig prioritering i de udviklede lande. Den slags forskning betyder udvikling – for begge parter – udviklede såvel som udviklingslande.

Der kan ikke være nogen mere opmuntrende konklusion og nogen bedre anledning til at gå ind for FN's 2. Udviklingsår, hvorpå Den verdensomspændende Aktionsplan må stå eller falde.

Hvede- og rissort giver fem-dobbelt udbytte

I disse tider, hvor man i Danmark er så stærkt optaget af »gris på sprøjten«, kan det måske have interesse at høre, hvad den verdensberømte agronom, dr. *Norman E. Borlaug*, der sidste år fik Nobels fredspris tildelt, forleden sagde i FAO, hvortil han var indkaldt som hovedtaler.

Hans bedrift består som bekendt i, at han ad kemisk vej har formået at fremavle en hvede- og rissort, der giver det femdobbelte udbytte – den såkaldte grønne revolution – og han har derved givet et klækkeligt bidrag til at afhjælpe sulten i Pakistan, Indien, Philipinerne og Mexi-

co, der er næsten er bleven selvforsynende med brødkorn.

Hvor dr. Borlaugs nye produkt forhandles sideløbende med det, der er dyrket efter den gamle recept, er det nye adskilligt billigere end det gamle, fordi det nye har en noget anden smag, end man er vant til, men har man valget mellem at spise brød lavet af den nye hvede eller at sulte ihjel, slår man nok en streg over smagen.

Man er også herhjemme begyndt at dyrke den nye hvede, hvilket fremgik af en brøddemonstration i fjernsynet forleden, hvor man også viste et brød bagt af den nye kornsort.

Til FAO's store forsamling i Rom lagde dr. Borlaug ud med et voldsomt angreb på de kræfter, der forsøgte at få gennemført love, der skulle forhindre anvendelsen af kemikalier i landbrugets tjeneste. Han karakteriserede dem simpelthen som »uansvarlige og umoralske« og påpegede, at modstanderne fortrinsvis var »byboere, der selv var på afmagringskur«.

Intet spørgsmål er i dag så påtrængende som produktionen af mad, sagde dr. Borlaug. 50 % af menneskeheden er i dag underernæret og 15 % lever på sultegrænsen. Endelig er jorden mange steder så udpint, at dens afkast ikke kan betale det arbejde, dyrkningen fordrer, og sluttelig er det nødvendigt at sprøjte mod de angreb af insekter og ukrudt, som markerne mange steder bliver udsat for.

I de rige lande (hvortil Danmark ifølge vor regering jo hører), er forgiftningen af mad gennem anvendelse af kemikalier i produktionen af fødevarer blevet en sensationelt og dominerende spørgsmål, men sammenlignet med de millioner, der dør af sult er de få, der dør af madforgiftning for intet at regne.

Jernbanemændenes plejehjem

Efter 8 års opsparring i fond kan jernbanemændene begynde at realisere tanken om opførelse af et plejehjem.

Jernbanemændenes kooperative Forsikringsforeningers Fond besluttede på et ekstraordinært repræsentantskabsmøde mandag den 1. november 1971 at modtage et tilbud fra Hobro kommune om en grund, hvorpå fondens første plejehjem kan opføres.

Fondens repræsentantskab bemyndigede bestyrelsen til at arbejde videre med planer om opførelse af et plejehjem, som indtil videre finansieres af Forsikringsagenturforeningen for Tjenestemænd ved Statsbanerne.

Jernbanemændenes kooperative Forsikringsforeningers Fond – populært kaldet humanitært fond – blev stiftet i 1963. Formålet er at oprette og drive syge- og plejehjem, hvor ældre og svagelige kolleger med ægtefæller kan sikres ophold på rimelige vilkår. Fondens midler er tilvejebragt gennem gaver, der enten er ydet som engangsbeløb eller som faste månedlige bidrag, der fradrages i løn eller pension. Gennem de forløbne 8 år er fondens formue på denne måde vokset til over 300.000 kr.

På fondens repræsentantskabsmøde i 1970 blev der truffet beslutning om, at bestyrelsen skulle søge at finde frem til forslag om en egnet placering af et plejehjem. Under disse undersøgelser er bestyrelsen standset ved et meget favorabelt tilbud fra Hobro kommune, som har stillet en byggemodnet grund på 14.600 m² til rådighed for fonden. Sammen med dette tilbud fra kommunen har »Ambulancedagen« i Hobro stillet i udsigt, at man, under forudsætning af at fonden besluttede sig til opførelse af et plejehjem i Hobro, ville stille

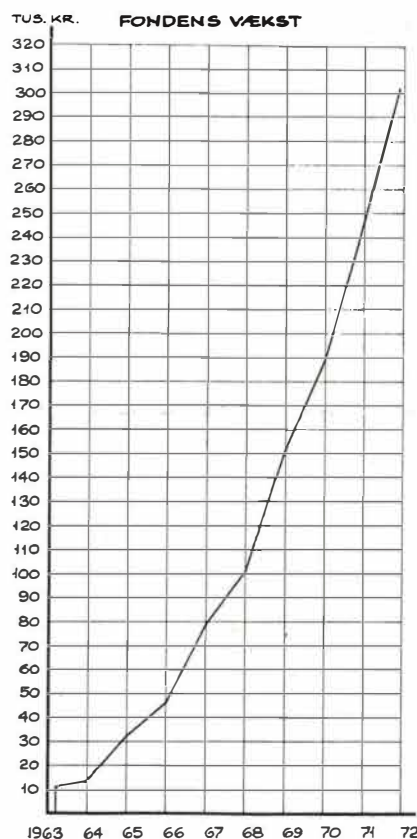
25.000 kr. til rådighed for formålet. Samtidig har Banken for Hobro og Omegn meddelt, at man vil yde et tilskud på 50.000 kr. til etablering af plejehjemmet.

Efter lov om boligbyggeri kan der ydes støtte til såvel opførelse som drift af plejehjem. Statens støtte gives som en statsgaranti for lånene, og denne garanti kan gives for indtil 91 % af opførelsesudgifterne, såfremt tilsagnet opnås før den 31. marts 1974. Efter denne dato kan der højst ydes statsgaranti for 90 %. Beregningen af garantien sker på grundlag af oplysningerne om plejehjemmets anskaffelsessum. I loven er der fastsat et rammebeløb for bevillingerne til nævnte formål, og fra ministeriets side foretages der derfor en udvælgelse bl. a. ud fra en vurdering af behovet for plejehjemspladser i de enkelte områder. Da fondens plejehjem er landsdækkende, og behovet for plejehjem er stort over hele landet, vurderes denne bestemmelse ret optimistisk.

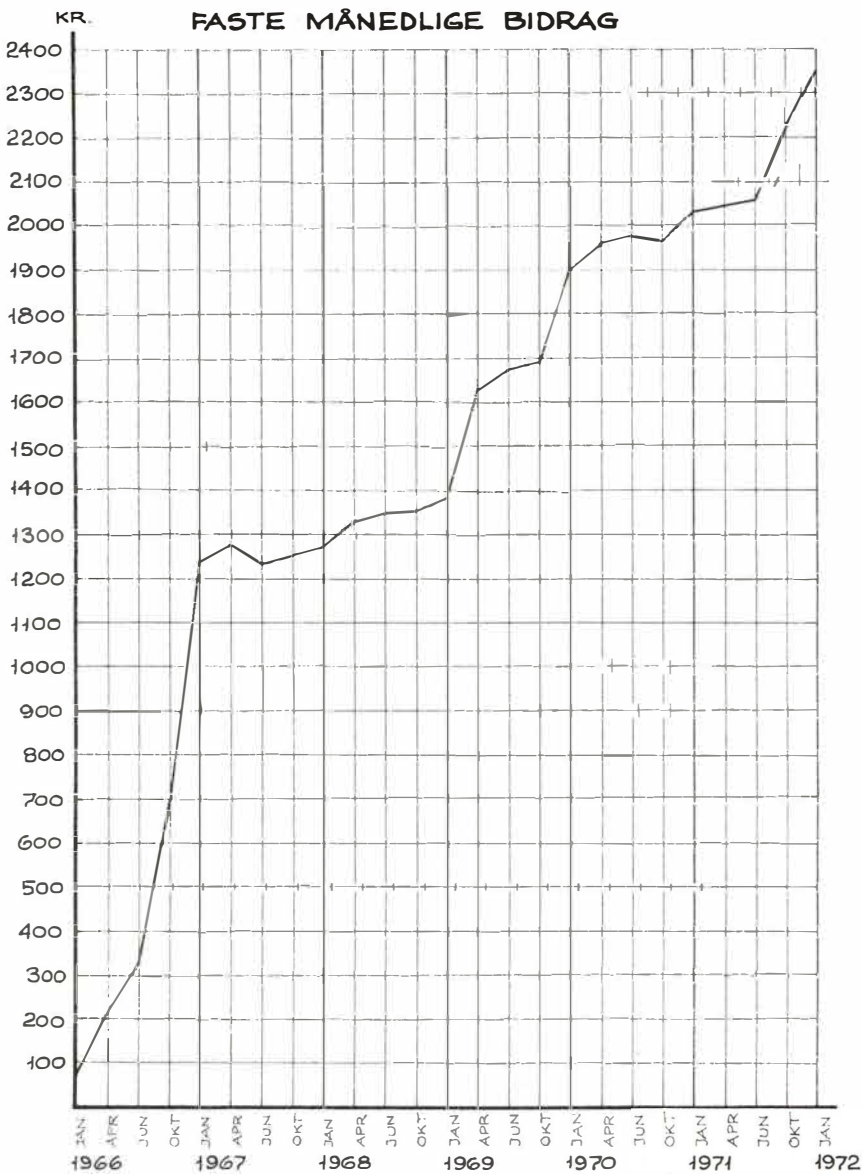
Ud fra de erfaringer forskellige firmaer og institutioner har høstet gennem opførelse og drift af plejehjem, må en størrelse på 48 plejehjemspladser anses for passende under hensyn til en rationel drift.

Der kan opstilles forskellige beregninger for omkostningerne ved opførelse af et plejehjem, og visse overslag blev forelagt repræsentantskabet. Ud fra disse opstillinger må det anses for sandsynligt, at fonden med dens nuværende kapital og den tilvækst, der forventes i de nærmeste år, vil være tilstrækkelig til at gå i gang med det første projekt.

Selv om fondens formue inden for en meget overskuelig fremtid vil være tilstrækkelig til at finansiere opførelse af et plejehjem, skal fonden endvidere råde over et beløb til inventar m. v. Der blev derfor på repræsentantskabsmødet fra besty-

relsens side fremsat ønske om at holde fonden intakt, således at den gennem renteaftastningen og fortsat tilgang af gaver kan vokse sig betydeligt større, idet man samtidig må indstille sig på, at der vil blive tale om opførelse af et plejehjem mere et andet sted i landet. Ud fra dette ønske blev der fremsat forslag om, at det videre arbejde med planer om opførelse af plejehjem i Hobro kommune skal finansieres af Forsikringsagenturforeningen for Tjenestemænd ved Statsbanerne. Dette forslag blev accepteret af repræsentantskabsmødet, ligesom et ekstraordinært repræsentantskabsmøde i Forsikringsagenturforeningen for Tjenestemænd ved Statsbanerne tiltrådte forslaget og gav bestyrelsen bemyndigelse til det videre arbejde med planer om opførelse af plejehjem i Hobro.

Efter repræsentantskabsmødet har fondens bestyrelse været i kontakt med firmaer, der har erfaring i opførelse af plejehjem, og anmodet om, at disse firmaer udarbejder skitseprojekt samt afgiver tilbud på et plejehjem. Skitseprojekterne må foreligge så tidligt, at det ordinære repræsentantskabsmøde i 1972 kan tage endelig stilling til spørgsmålet om opførelse af plejehjem i Hobro.

Gennem de faste månedlige bidrag stiger fondens formue nu med næsten 30.000 kr. om året, hvortil må lægges en årlig renteindtægt på over 20.000 kr., og med en fortsat tilgang af faste bidragydere vil byggeriet kunne iværksættes i 1973 under forudsætning af ministeriets godkendelse af projektet. Fra repræsentantskabets side blev det derfor stærkt anbefalet, at de 4 jernbaneorganisationers medlemmer opfordres til at melde sig som faste bidragydere til fonden.

Faste månedlige bidrag må af hensyn til fradrag gennem lønningskontoret være på mindst 5 kr. og i øvrigt deleligt med 5 kr. De faste månedlige bidrag varierer fra 5 kr. til 50 kr., men bidrag på 10 kr. om måneden er det mest almindelige. Alle bidrag – små som store – er meget velkomne. Bidrag på over 100 kr. og indtil 1000 kr. om året kan fradrages på selvangivelsen.

Også De kan melde Dem som fast bidragyder og derigennem være med til at støtte jernbanemændenes humanitære arbejde. De skal blot udfylde nedenstående kupon og indsende den til fondens kasserer, trafikkontrollør E. W. Hauge, København H, eller til Dansk Lokomotivmands Forening, Hellerupvej 44, 2900 Hellerup. Gaver kan også gives som engangsbeløb, der indbetales på fondens postkonto 139156, adresse: Solsortevej 2, 4130 Viby Sj.

Navn

Stilling

Tjenestested

CPR-nummer

ønsker at yde et fast månedligt bidrag på kr. (deleligt med 5 kr.) til

Jernbanemændenes kooperative Forsikringsforeningers Fond

Beløbet fradrages i min løn

Dato

.....

Underskrift

SELVANGIVELSEN

15

Der udsendes to selvangivelsesblanketter: Selvangivelse II benyttes af kvinder, der har været gift i hele indkomståret og Selvangivelse I af alle andre skattepligtige personer.

Giftede kvinder skal på deres egen selvangivelse foretage egne fradrag for så vidt angår lønmodtagerfradrag (pkt. 17) samt de i det følgende nævnte eksempler på fradrag ved siden af lønmodtagerfradragene (pkt. 25).

For så vidt angår forsikringer og pensioner m. v. skal kvinderne kun i et vist omfang fratrække deres egne bidrag, medens visse bidrag henføres til mandens selvangivelse (jvfr. i det følgende).

Selvangivelsens pkt. 17.

I Fast lønmodtagerfradrag

Fradraget andrager 1500 kr., dog højst 20 pct. af lønnen m. v.

II Fradrag for faktiske udgifter

Såfremt lønmodtageren ønsker at fradrage de faktiske udgifter til befordring, udgifter til arbejdstøj, værktøjspenge m. v., samt udgifter til kontingent til faglig sammenslutninger og bidrag til arbejdsløsheds-kasser i stedet for det faste lønmodtagerfradrag, fordi de samlede beløb hertil overstiger 1500 kr., kan dette gøres efter nedenstående regler. Punkterne A-F:

A. BEFORDRINGSUDGIFT MELLEM HJEM OG ARBEJDSPLADS:

Udgifter, der er nødvendige for, at den skattepligtige eller personer, der sambeskattes med ham, kan blive befordret mellem deres sædvanlige bopæl og arbejdspladsen kan fratrækkes på selvangivelsen, selvom befordringen ikke sker daglig, efter følgende regler:

a) Kun den del af de samlede udgifter i et indkomstår, der overstiger 600 kr., kan fradrages.

Da fradrag kun kan foretages, hvis fradragsbeløbet udgør 100 kr. eller derover, vil det sige, at befordringsudgifter på indtil 699 kr. ikke giver adgang til fradrag, medens befordringsudgifter på 700 kr. giver adgang til fradrag af 100 kr.

b) Ved opgørelsen af de samlede udgifter for et indkomstår kan højst medregnes et udgiftsbeløb på 3.000 kr., således at det maximale fradrag bliver på 3.000 kr. ÷ 600 kr. = 2.400 kr. Udgiften ved brug af eget befordringsmiddel opgøres efter nedenstående kilometertakster. Hvor offentlig befordring kan anvendes, kan udgiftsbeløb, som overstiger, hvad det ville koste at bruge billigste offentlig befordring, ikke medregnes.

Kilometertakster:

Automobiler og motorcykel med sidevogn 30 øre pr. km
Kabinescooter og solomotorcykel 26 øre pr. km
Cykel med hjælpemotor:
For de første 1.400 km 20 øre pr. km
Ud over de 1.400 km 15 øre pr. km
Almindelig cykel 20 øre pr. km og højst 280 kr. for et år.

c) Endvidere kan en skattepligtig, såfremt han dokumenterer, at han som følge af invaliditet eller kronisk sygdom har særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads, som er nødvendige for at opretholde indtægtserhvervelsen, fratrække den del af den faktiske befordringsudgift, der overstiger normal befordringsudgift.

B. BEFORDRINGSUDGIFTER:

der er nødvendiggjort ved skiftende arbejdssted eller flere samtidige arbejdssteder, kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, såfremt den skattepligtige har haft 2 eller flere arbejdssteder uden for sin bopæl eller dennes umiddelbare nærhed.

BEMÆRK: Fradrag for befordringsudgifter af denne art kan ifølge den seneste ændring af kildeskatteloven foretages ved siden af det faste lønmodtagerfradrag på 1.500 kr., i det omfang disse udgifter er dækket ved godtgørelse fra arbejdsgiveren, f. eks. med et bestemt beløb pr. rejsedag eller pr. kilometer. I så fald skal fradraget ske under selvangivelsens pkt. 25.

C. FAGFORENINGSKONTINGENTER:

Fagforeningskontingenter og udgifter til arbejdsløshedsforsikring kan fuldtud fradrages på selvangivelsen. Det fradragsberettigede beløb for medlemmer af DLF udgør for 1971 kr. 556.

D. FORTÆRINGSUDGIFTER:

1. Dobbelt husførelse.

Der kan indrømmes skatteydere, som på grund af erhverv midlertidigt opretholder dobbelt husførelse, et fradrag for merudgifter til kost og bolig. Hvor skatteyderen bor ved arbejdsstedet under pensionatsforhold eller ved privat indkvartering eller tilsvarende, indrømmes fradraget uden dokumentation med 100 kr. ugentlig.

2. Natarbejde.

Herved forstås arbejde, hvoraf en væsentlig del, ikke under 3 timer, udføres i tiden fra kl. 18 til kl. 6.

Der tillades uden dokumentation et fradrag for afholdte udgifter som følge af natarbejde på 6,00 kr. pr. nat.

For skatteydere, der har natarbejde som fast erhverv, f. eks. natvægttere, eller fast udfører deres erhverv som natarbejde, kan der dog uden dokumentation kun gives et fradrag på 700 kr. årligt.

Hvor forplejning under natarbejde ydes af arbejdsgiveren, kan der ikke indrømmes fradrag.

Har natarbejdet været forbundet med overarbejde, der berettiger til fradrag, indrømmes der kun fradrag for natarbejde, såfremt der, bortset fra 3 timers overarbejde er udført mindst 3 timers arbejde inden for tiden kl. 18 til kl. 6.

3. Overarbejde.

Fradrag kan kun indrømmes, når overarbejdet er i tilslutning til normal arbejdstid og af mindst 3 timers varighed. Det skal endvidere have været nødvendigt at indtage et måltid uden for hjemmet. I sådanne tilfælde ydes uden dokumentation for de overarbejdet forbundne merudgifter et fradrag på 9,00 kr. pr. dag.

F. ARBEJDSTØJ:

Skatteydere, der selv skal holde sig med uniform i den daglige tjeneste, kan, hvadenten de modtager uniformstilskud eller ej, ved opgørelsen af deres skattepligtige indkomst fradrage et beløb svarende til den merudgift, pligten til at anvende uniform må antages at påføre de pågældende. Uniformsgodtgørelsen skal medregnes i indkomsten.

Selvangivelsens pkt. 18, 19 og 20

Forsikringskontingenter m. v., herunder ATP og opsparingsordninger.

A. ubegrænset fradragsret

1) Bidrag til ATP-fonden er fuldt fradragsberettiget (pkt. 18). Det

maksimale fradrag vil normalt være 86,40 kr. Under pkt. 18 kan desuden fradrages bidrag til andre fuldt fradragsberettigede pensioner, der giver ret til løbende udbetalinger.

Under pkt. 18 kan også gifte kvinder på deres egen selvangivelse fratrække bidrag til ATP og til pensionsordninger, hvor arbejdsgiveren har ydet bidrag i 1971.

- 2) Sygekassekontingenter kan fratrækkes fuldtud (pkt. 19). Fradraget skal ske på mandens skema både for mand og hustru.
- 3) Endvidere kan under pkt. 19 fradrages bidrag til sygedagpengefonden. Det må bemærkes, at en hustrus indbetaling til sygedagpengefonden skal anføres på hendes egen selvangivelse.
- 4) Endelig kan under pkt. 19 – både for mand og hustru vedkommende *på mandens skema* – fratrækkes indbetalinger til privat tegnede pensions-, syge- og ulykkesforsikringer og rentesikringer (livrenter), hvor der ikke er ydet bidrag fra arbejdsgiverne – samt indbetalinger til eksisterende indekskontrakter. Med virkning fra 25. november 1971 er adgangen til nytegning af indekskontrakter ophævet.

B. Begrænset fradragsret (pkt. 20)

Præmier til livsforsikring med kapitaludbetaling, bidrag til kapitalpensionsordning, bidrag til rentesikring og pensionskasse med begrænset fradragsret, samt indskud på godkendte børneopsparings- og selv pensioneringskonti m. v. kan fradrages indenfor en maksimumsgrænse på 3.000 kr. Maksimumsfradraget på 3.000 kr. kan alene foretages på mandens skema. Der er således ikke adgang til for gifte kvinder selvstændigt at udnytte 3.000

Salget af feriehuset betyder, at de feriehusandele, som er tegnet og ikke skænket feriehuset, skal udbetales.

I den anledning beder vi alle indehavere af sådanne feriehusandelsbeviser om snarest og senest 15. januar 1972 at sende andelsbeviserne til foreningens kontor, Hellerupvej 44, 2900 Hellerup.

Vi beder om, at indehaveren af andelsbeviset på dettes bagside skriver sit navn, stilling og postadresse. Husk postnummer.

Andelsbevisets pålydende vil derefter blive udbetalt i løbet af januar kvartal 1972. Pengene bliver anvist gennem postvæsenet. Der vil således ikke kunne ske indløsning af andelsbevis ved personlig henvendelse til foreningens kontor.

Såfremt et andelsbevis er bortkommet skal dette skriftligt meddeles til foreningens kontor. Efter dokumentation udbetales beløbet.

Der udstedes ikke bevis på andele, som ikke er fuldt indbetalt. Udbetaling af disse finder sted uden videre. Der skal således ikke rettes henvendelse herom. Dette gælder indbetaling til både 120 kr. og 600 kr. andele.

Betaling af rentebeløb for 600 kr. andele finder sted samtidig med andelens indløsning. Det sker således ikke som hidtil i december måned.

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

kr.s fradraget, idet mand og hustru samlede betalinger til ordninger, der er omfattet af den begrænsede fradragsret, ikke kan overstige 3.000 kr.s grænsen.

Livsforsikringspræmier – også for ny tegnede forsikringer – kan ligesom betalinger til andre ordninger under den begrænsede fradragsret, bringes til fradrag på selvangivelsen for indkomståret 1971, når blot de er betalt inden 31. januar 1972.

Fra medlemskredsen

Jeg en MH

Jeg er nu kommet i skolealderen, og har erfaret, at man så har lov til at have en mening, og at det hører med til mine rettigheder at give udtryk for mine meninger, det er det jeg hermed vil prøve på.

Min »far« har sikkert fået til opgave at skabe en god rangermaskine, men at jeg også skulle kunne anvendes som strækningsmaskine ligesom mine store fætre. Men han har rodet med generne – har han! Jeg føler nemlig, at jeg er mere fætter end rangermaskine, og det var vist ikke meningen med mig, ikke fordi jeg ikke selv er tilfreds – for det er jeg – men ikke alle mine betjenere er tilfredse med mig, når jeg dirrer af iver, ryster han sådan, at nogle af hans tanker falder ud, og så tilegner jeg mig dem, jeg kan nemlig ikke rigtig høre, hvad han siger, jeg har jo en dejlig kraftig – men ikke lydløs – maskine.

Det er ikke alt hvad jeg erfarer, jeg – på min fars vegne – kan more mig over, så jeg er i grunden glad, fordi jeg er som jeg er, så kan jeg bedre tillade mig at drille lidt, det kan jeg nu så godt lide.

De siger bl. a. at jeg er helt god til at køre på strækningen, hvis der bare ikke var det ved det, at jeg er så stiv i understellet – men jeg kan nu godt lide at hoppe lidt – og skulle jeg ikke bremses op, så kunne det sagtens gå, men det er jo nødvendigt, og så kan hopperiet blive for voldsomt, selv for mig.

Til strækningskørsel er mine bremseventiler anbragt hensigtsmæssigt, men ellers ikke erfarer jeg.

Der er nogle af dem, der betjener mig, jeg ikke synes særlig om, dem kan jeg godt finde på at drille lidt, jeg gør mig vanskelig, når jeg skal skiftes fra den ene køreretning til den anden, de kan blive så dejligt sure af det.

Min betjener må gerne sidde ned, men der er taget højde for, at det ikke er særligt bekvemt under rangering, og det er jo fortrinsvis det, jeg skal bruges til, man skal bøje sig henover radiatoren, benene er der ikke plads til, og den direkte bremse, er som anført, uhensigtsmæssigt placeret, radiatorventilen er vanskelig at regulere, det medfører uhensigtsmæssig varme, det er ikke morsomt at sidde bøjet henover en meget varm radiator.

Når jeg skal arbejde, så kan jeg ikke lide regnvejr. Sidder min betjener ikke og udfylder vinduet, regner det lige ind i mig, og det er ikke særligt behageligt, jeg bliver så kold om mellemgulvet, her når varmen nemlig ikke ned, og jeg mærker rigtig, hvor utæt jeg egentlig er.

Der er nu sket noget med mig i den seneste tid, jeg har fået askebægre, men jeg kan ikke tænke mig, at det er en af mine brugere, der har anvist pladsen, de er anbragt på. Jeg har også fået en fodstøtte, men den er lidet hensigtsmæssig, nej, lad mig i stedet få en skammel, ca. 15 cm høj, og i størrelse og form som måtten, det ville være en fordel, og kunne bremseventilerne blive byttet om blev det bedre, men allerbedst blev det, såfremt frontskærmen blev placeret på siden på en sådan måde, at det ikke regner lige ned i nakken på min betjener, helst skulle den laves af et sollysabsorberende materiale, men skulle det ikke være muligt, må jeg jo nøjes med overdelen, for ellers kan man jo ikke se noget.

Dette er nogle af de ting jeg har erfaret, og jeg er helt overbevist om, at kunne disse små ting gennemføres, så ville de fleste af mine brugere blive tilfredse med mig, og dermed i højere grad i deres arbejde.

En MH'er i Ng.

Forsildekost

Stor blev min undren, da jeg erfarede hvorledes man fremover vil have lokopersonalet ved Ddt Kh til at underskrive en seddel hvorpå der skal redegøres, hvorfor mødetiden ikke er blevet overholdt og mådet dette er blevet behandlet på, forekommer mig at være en tilsidesættelse af almindelig anstændighed overfor lokopersonalet. Det forsildekost-problem som i samarbejdets ånd er blevet ultimativt, virker som om ledelsen ved Ddt Kh er begyndt at træne til en motivation af personalet, som ikke harmonerer med de positive ideer og tanker, vor øverste ledelse forsøger at trænge igennem med.

Andre grupper har en ordning, lig den man har indført for lokopersonalet med indbygget bødesystem m. m., det gør ikke, tror jeg, personalet mindre forsømmelig, fordi det ikke er en bevidst handling at møde for sent. Især er ordningen forkert, fordi den skal fungere på enkelte isolerede områder og ikke er generelle regler for samtlige ansatte i virksomheden.

Håber her i det nye år, at forningens arbejde markerer sig således, at målsætningen fremover bliver klar.

Venligst

Svend Pihl Jensen

PERSONALIA

Forfremmelse til lokomotivfører (15. lrm.) pr. 1-4-1971

S. A. Rasmussen, ddt Fa i ddt Fa
S. V. Jakobsen, ddt Rd i ddt Rd
C. B. Jensen, ddt Fh i ddt Fh
H. S. Knudsen, ddt Fa i ddt Fa
N. R. Jøhansen, ddt Ar i ddt Ar
E. L. J. E. Justesen, ddt Rd i ddt Rd
L. A. Frydenlund-Jensen, ddt Od i ddt Od
P. E. Larsen, ddt Gb i ddt Gb
E. V. E. Horn, ddt Gb i ddt Gb
N. J. Karlsen, ddt Gb i ddt Gb
K. V. Sørensen, ddt Gb i ddt Gb
K. N. Rasmussen, ddt Gb i ddt Gb
O. V. T. Larsen, ddt Gb i ddt Gb
O. F. Filipsen, ddt Rd i ddt Rd
A. E. D. Wiegant, ddt Ar i ddt Ar
B. H. I. Madsen, ddt Gb i ddt Gb
M. B. Larsen, ddt Rf i ddt Rf
T. N. Boysen, ddt Tdr i ddt Tdr
F. J. Jørgensen, ddt Gb i ddt Gb
R. L. Olesen, ddt Str i ddt Str
K. Poulsen, ddt Hr(Bb) i ddt Hr(Bb)
P. F. Behr, ddt Tdr i ddt Tdr
L. K. K. H. Petersen, ddt Ar i ddt Ar
L. E. Larsen, ddt Fh i ddt Fh
F. O. Christensen, ddt Od i ddt Od
E. E. Jensen, ddt Vg i ddt Vg
J. B. H. Leving, ddt Sdb i ddt Sdb
V. S. A. Jensen, ddt Ar i ddt Ar
S. A. Bertramssen, ddt Svg i ddt Svg
S. P. J. Honore, ddt Es i ddt Es
H. B. E. Hansen, ddt Od i ddt Od
R. Johansen, ddt Hr i ddt Hr
H. S. Jensen, ddt Rd i ddt Rd
P. Jørgensen, ddt Hgl i ddt Hgl
P. K. Juhl, ddt Ar i ddt Ar
L. K. Sørensen, ddt Ng i ddt Ng
E. S. L. B. Frederiksen, ddt Had i
ddt Had
F. Noes, ddt Hr i ddt Hr
A. H. Momme, ddt Rd i ddt Rd
K. C. W. Tingnæs, ddt Od i ddt Od
E. L. Petersen, ddt Ar i ddt Ar
W. A. S. Andersen, ddt Fa i ddt Fa
A. F. Heuck, ddt Sdb i ddt Sdb
H. C. E. Lundeman, ddt Od i ddt Od
G. K. Løfgreen, ddt Rd i ddt Rd
N. Larsen, ddt Rd i ddt Rd
C. T. Jensen, ddt Ng i ddt Ng
K. G. Olesen, ddt Hr(Bb) i ddt Hr(Bb)
A. M. J. Hansen, ddt Fa i ddt Fa
P. S. Henriksen, ddt Rd i ddt Rd
K. Alkærsig, ddt Ng i ddt Ng
S. A. B. Jensen, ddt Fh i ddt Fh
K. E. B. Pedersen, ddt Ng i ddt Ng

M. S. Jeppesen, ddt Ng i ddt Ng
C. V. Jensen, ddt Ar i ddt Ar
A. Pedersen, ddt Ar i ddt Ar
V. Simonsen, ddt Gb i ddt Gb
E. C. Køhler, ddt Ng i ddt Ng
Henning Nielsen, ddt Ar i ddt Ar
J. P. M. Nielsen, ddt Rd i ddt Rd
F. Ladegaard, ddt Ab i ddt Ab
P. Jensen, ddt Ar i ddt Ar
K. L. Olesen, ddt Ng i ddt Ng
C. E. Møller, ddt Tdr i ddt Tdr
H. A. Petersen, ddt Fa i ddt Fa
E. B. F. Jørgensen, ddt Ng i ddt Ng
B. A. Ljungdahl, ddt Gb i ddt Gb
S. H. Jeppesen, ddt Tdr i ddt Tdr
B. Qvist, ddt Fh i ddt Fh
F. I. Grove-Nielsen, ddt Rd i ddt Rd
H. Jørgensen, ddt Ng i ddt Ng
A. T. Husted, ddt Fa i ddt Fa
A. J. Jørgensen, ddt Sdb i ddt Sdb.

Forfremmelse til lokomotivfører (15. lrm.) pr. 1-10-1971

Lokomotivførerne (13. lrm.):
B. R. Rasmussen, ddt Ng i ddt Ng
K. R. Olsen, ddt Ar i ddt Ar
P. K. Petersen, ddt Gb i ddt Gb

Forfremmelse til lokomotivinstruktør (20. lrm.) efter ansøgning pr. 1-11-1971

Lkf. (13. lrm.):
N. K. Jensen (Steff), ddt Ar i lkd Ar.

Forfremmelse til lokomotivfører (17. lrm.) efter ansøgning pr. 1-12-1971

Lkf. (13. lrm.):
H. Boegh, ddt Hg i ddt Hg.

Forfremmelse til lokomotivfører (15. lrm.) pr. 1-12-1971

Lkf. 13. lrm.):
Svend P. Jensen, ddt Kø i ddt Kø.

Forfremmelse til lokomotivfører (15. lrm.) pr. 1-1-1972

Lkf. (13. rm.):
E. A. W. Pedersen, ddt Hgl i ddt Hgl.

Forfremmelse til lokomotivassistent (10. lrm.) pr. 1-12-1971

Lokomotivmedhjælperne (7. lrm.):
S.-B. Geisler, ddt Fa i ddt Fa.
K. Pedersen (Lange) ddt Kh i ddt Kh
E. H. Bekker, ddt Kh i ddt Kh.
F. R. Mølgaard, ddt Fa i ddt Fa.
K. K. Christiansen, ddt Kh i ddt Kh.
A. R. Jensen, ddt Hg i ddt Hg.

Forflyttet efter ansøgning pr. 1-12-1971

Lkf. (17. lrm.):
E. Hougaard, ddt Rf i ddt Gb.

Overgået til anden stilling efter ansøgning pr. 1-11-1971

Lkf. (17. lrm.):
A. Egegaard, ddt Kø, dtbtj (3. lrm.) ddt
Kø.

Navneændring pr. 13-9-1971

Lkf. (17. lrm.):
S. A. Ullgren-Madsen til S. A. Ullgren.

Afsked pr. 31-12-1971

Lkf. (17. lrm.):
C. F. Svenningsen, ddt Es gr. svagelig-
hed m/pension.

Afsked annulleret

Afskedigelse e. ans. (31-10-1971) af
lkas H. Strunk, ddt Hg, er et. ans. an-
nulleret.

Dødsfald

Pens. lokomotivinstruktør P. M.
Frandsen, Fredericia, er afgået ved dø-
den i december måned 1971.

Pens. lokomotivfører C. A. Chri-
stensen, Kolding, er afgået ved døden
den 21-10-1971.

Pens. lokomotivfører H. K. Pedersen,
Kolding, er afgået ved døden den 15-12-
1971.

Opmærksomhed frabedes

Evt. opmærksomhed i anledning af
mit jubilæum frabedes venligst.

C. E. T. Pedersen
Lokomotivfører, Korsør

Al opmærksomhed i anledning af mit
jubilæum frabedes venligst.

B. P. Dons,
lokomotivfører, Fredericia.

Al opmærksomhed i anledning af mit
jubilæum frabedes venligst.

P. Jensen,
lokomotivfører, Fredericia.

Påskønnelse

Gdt har givet udtryk for sin bedste
tak og påskønnelse over for Lkf. B. A.
Sørensen, ddt Es, i anledning af at han
den 15-8-1971 under fremførsel af tog
64 blev opmærksom på dæmningsskred
mellem Lunderskov og Kolding.

En dreng »fløj« tyve meter

Odense:

Odense afdeling afholder ordinær generalforsamling på banegårdens restaurant (Selskabslokalerne i stuen, indgang til venstre fra baren), søndag den 30. januar kl. 9.00.

Afdelingens pensionister indbydes som vore gæster ved den efterfølgende spisning.

Pensionister bedes tilmelde sig af hensyn til spisning på telf. 11 59 09, eller på opslaget ved driftsdepotet senest den 27. januar.

Afdelingsbestyrelsen.

Fredericia

Fredericia afdeling afholder ordinær generalforsamling på Hotel »Landsoldaten« torsdag den 27. januar kl. 15.00.

Efter generalforsamlingen afholdes spisning, kammeratlig samvær med de i 1971 afgåede kammerater.

Spisningen bekendtgøres ved opslag på opholdsstuen.

Afdelingen ser gerne et stort fremmøde af pensionister til generalforsamlingen og spisningen.

Pensionister kan tilmelde sig på telefon 92 46 37 og 92 46 36.

Afdelingsbestyrelsen

Nyborg

D.L.F., Nyborg afdeling, afholder ordinær generalforsamling d. 8-2-1972 kl. 15.00 på Missionshotellet.

Dagsorden ifølge lovene.

Efter generalforsamlingen er der kammeratlig samvær, og der serveres gule ærter og dertil 2 snapse + 1 øl. Pris kr. 15.00.

Tilmelding til spisningen kan ske pr. telf. 31 27 70 og 31 22 53 og på listen på opholdsstuen og senest d. 6-2.

P. B. V.

A. K. Johansen

Byttelejlighed

Århus - København

Haves: God 2 værelses lejlighed, umiddelbart ved Universitetsparken, fjernvarme og toilet med brusebad. Husleje 255 kr. med varme. Intet indskud.

Søges: 2-2½ værelses i København eller omegn. Husleje ikke over 700 kr.

Efter 17-1: Politibetjent Søren Ejler Jensen, Politiskolen, Artillerivej 55, 2300 København S.

Drømmen om at kunne flyve ligesom fuglene er så gammel som mennesket. Allerede flere tusinde år før vor tidsregning fabulerede indiske digtere om flyvende mennesker, og religionerne har jo lovet, at vi efter døden som engle skal blive begunstigede med evnen.

I England ikke blot lever drømmen om menneskelig flugt uden hjælp af jetmotorer, men får her også form af praktiske forsøg. I april forsøgte en Kenneth Piper ved hjælp af hjemmelavede vinger at flyve fra en bro over Themsen ud over floden. Flyvningen blev ikke særlig lang, for han faldt som en sten fra broen fyrre meter ned i vandet.

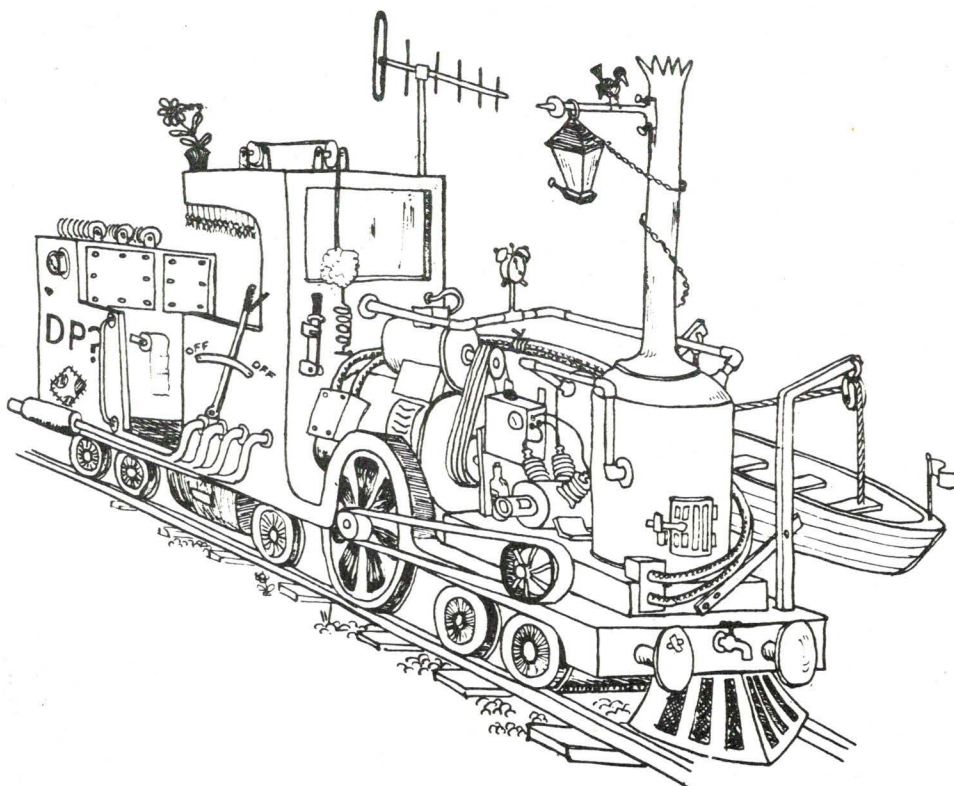
En anden forsøgte fra toppen af en forretningsbygning ud over en anden flod med samme resultat. Han forklarede bagefter, at det var fordi hans »elastik«-muskler i vingerne ikke havde været stærke nok. Men drømmen om, at det en dag vil lykkes os at blive flyvende ved egen hjælp, lever videre, og da »Royal Air Force« i efteråret udsatte en pris på 1000 pund (ca. 20.000 kr.) for den, der

kunne flyve 50 meter ved egen hjælp, meldte 12 sig til konkurrencen.

Der blev bygget en platform en snes meter høj, hvorfra man kunne starte sin flugt ud over en flod. Alle mødte op med deres individuelle opfattelse af de nødvendige udstyr - en enkelt endog med en kost som en heks på vej til Bloksbjerg, en anden med et dragelignende sejl, en tredje med et par vinger, der var lavet af nylon og blev holdt spredte af bambusstokke. Udstyret vejede halvtreds pund, og »fuglen« i nærheden af de to hundrede. Han, som alle de andre, faldt som en sten ned i vandet.

Kun en dreng på 13 år blev en undtagelse. Han havde selv lavet sine »vinger« af plastic og spanskør, og han nåede over tyve meter ud i floden, men vandt altså ikke prisen, da distancen var halvtreds. Han forklarede bagefter, at han havde overtalt sin mor til at få lov til at gøre forsøget, fordi han har vundet en broncemedalje i svømning.

Prisen bliver stående, om nogen har vinger på lager.

Et usædvanligt dansk eventyr i Japan

20

Indehaveren af fire restauranter i Yokohama, hr. Vagn Jensen, er født på Vesterbro i København, hvor hans broder stadig bor og er lokomotivfører i de danske statsbaner.

»Ja, vi gik begge to ind i transporten som unge,« siger hr. Vagn Jensen med det muntre smil, der karakteriserer hans ansigt. »Min bror blev på land, men jeg gik til søs og sejlede i en årrække som matros med en af de ca. 20 Mærsk både, der holder til ude i Østen og aldrig kommer til Europa. Da jeg en dag i begyndelsen af halvtredserne fik udbetalt hyre og feriepenge, gik jeg i land i Yokohama og åbnede en restaurant, som jeg kaldte »Scandia«.

Så traf jeg min kone, der er født i Manchuriet af japanske forældre, som måtte forlade landet, da Russerne i slutningen af fyrrene slog Japanerne og overtog administrationen af landsdelen.

»Scandia« blev en succes, til en begyndelse fortrinsvis besøgt af mine gamle kammerater fra skibene, af hvilke der hver dag året rundt er mindst et skandinavisk, for Japan forsyner jo hele Østen med de moderne industrivarer, som østens folk efterhånden værner sig til. Før i tiden var det Honkong, der leverede store dele af det stigende behov – nu er det Japan. Og den største aftager er nok Singapore, hvor regeringen har bestemt, at den skal forsyne Indonesien.«

»Hvad var Deres forudsætninger for at blive restauratør?« spørger vi.

»At jeg kunne læse en dansk kokebog,« svarer hr. Vagn Jensen smilende. »Og at jeg vel må siges at have forstået, hvad jeg har læst, fremgår af, at vi nu har tre restauranter til foruden »Scandia.« De har alle danske navne oversat til engelsk: »Copenhagen«, »Danish House« og »Three Nations«, hvis navn altså dækker Skandinavien.«

»Er der andre danske forretningsmænd i Japan?«

»Ikke mig bekendt. Der var jo i sin tid »Yokohama Petersen«, der havde et hotel, som blev bombaderet under krigen. Han blev derude kaldt »Bluff Petersen«, fordi hans hotel var bygget i nærheden af et engelsk hospital, der hed »The Bluff«, da det lå på en bjergskrænt. Petersen er siden død, og da jeg begyndte, ville den danske ambassade have, at jeg skulle købe hans

HR LOKOMOTIVF
SVEND JØRGENSEN
BLICHERSVEJ 3-1 TH
269 HELSINGØR

grund, for man kunne ikke få pengene for den ud af landet. Desværre kunne jeg ikke magte det, men det havde været en god forretning, for grundpriserne i Japan er siden krigen steget ca. 2000 gange.«

»Trods jordskælv og rystelser?«

»Ja, dem tager vi med. Det er jo ikke så sjældent, at husene ryster lidt, og medens man før har bygget mest af træ, er man nu begyndt at bygge af sten og cement. Det nye »Plaza Hotel« i Tokio er på 47 etager. Ifølge arkitekter og ingeniører skulle stålkonstruktionen inden i det kunne modstå selv en anselig rystelse. Der er nu kommen en lov, der påbyder at alt nyt skal bygges af cement. Men sengen kan godt ryste lidt en gang imellem – dog ikke mere end det kun er sket to gange i den tid, jeg har drevet forretning, at flaskerne er faldet ned ad hylderne.«

»Serverer De kun dansk mad?«

»Fortrinsvis – vort berømte store, danske, kolde bord med dansk snaps, øl og likør fra Heering til kaffen. Jeg har prøvet også at importere en dansk kok, men forsøget mislykkedes, så nu klarer jeg mig med japanere, jeg selv lærer op, og japanerne er lærenemme.«

»Kan de tale japansk?«

»Kun lidt, men det kan min kone, og hun kan tale både engelsk og dansk. Vi har ingen børn, og vi tager hver sommer et par måneder til Europa. Jeg kom først denne gang over Nordpolen, men min kone ville se Rusland og kom derfor med det japanske flyveselskab over Sibirien. Vi havde købt første klasse på maskinen, men ved en fejltagelse blev min kone puttet ind på turistklassen. Maskinen var fire timer forsinket, og hun fik sig en alvorlig forkølelse. Nu tager vi syd på, men vender tilbage her til »Royal«, før vi stikker hjem.«

Hr. Vagn Jensen tager smilende afsked, og efterlader det indtryk, at en korrespondent til »New York Times« i høj grad taler sandt, når han bemærker, at man i ham for engangs skyld har en dansker, der ikke minder om den melankolske Prins Hamlet. At hans »bøf tartar« er så lækker, at man næsten ikke kan nægne at spise den, har vi ingen mulighed for at kunne konstatere.